

Криниця

Степан Жупанин

Край стежки у полі
В дзвінку косовицю
В джерельці я викопав
Людам криницю.
Зове перехожих:
— Спиніться в путі,
Такої води
Не пили у житті!
Прозора та чиста,
Як небо, ясна,
Ще й квітами, травами
Пахне вона.
В ній райдуга стрічки
Свої полоскала
І навіть, повірте,
Гарнішою стала...
Сюди прилітали
Ще й диво-жар-птиці,
Пили-смакували
Водицю з криниці.
Несли косарі
На луги її вранці,
Пили комбайнери,
Спітнілі у праці.—
Скликає людей
Студениця-криниця
У сонячну днину
Водиці напиться.
Всі хвалять цілющу,
В баклаги беруть
І далі,
Забувши про втому,
Ідуть.
В людей веселіють,
Яснішають лиця,
Їм сили вернути
Зуміла криниця.

Джерело: Барвінок, 1985.